

Изплашенитѣ дѣца се обърнаха; тѣ треперали отъ страхъ. Стефанчо весело ги викалъ изъ прозореца си.

— Да не си ти разбойникъ? казалъ Петко.

— Що! какво каза? Азъ да съмъ разбойникъ!

— А какъвъ си тогава?

— Азъ съмъ момче. Тукъ живѣя. Да, погледни ми кѣщичката, въ нея има и маса и столове. Тате ми ги донесе...

— Азъ ще дойда... Кѣдѣ е кѣщата? попитала Марийка. — Ела, Петко, да играемъ: ние ще му бждемъ съсѣди...

— Какъ сте съ здравето си, драги съсѣди! извикалъ Стефанчо. — Заповѣдайте ми на госте.

И около стария стоборъ се завъртѣла весела игра.

София, 1906 г.

Прѣвелъ: Любомиръ Бобевски.

